

Festgudstjeneste i anledning af Danske Sømands- og Udlandskirkers 100 års jubilæum

Lørdag 1. juni kl. 13.00 2019 i Herning Kirke

Introitus: God is gone up/ Gerald Finzi

Indgangsbøn

1. salme: 402, Den signede dag

Hilsen

Kollekt

Epistellæsning

Trosbekendelse

2. salme: 29, Spænd over os dit himmelsejl

Evangelielæsning

**Prædiken, kirkebøn, meddelelser,
apostolsk velsignelse**

Motet: Locus Iste/Bruckner

3. salme: 376, Lyksaligt det folk, som har øre
for klang

Slutningskollekt

Fadervor

Velsignelsen

4. salme: 860, Vi finder fred i kirken

Udgangsbøn

Exitus: Te deum i B-dur/Stanford

*Epistlen skriver apostlen Peter i sit
første brev:*

Vær besindige og årvågne, så I kan
bede;
først og fremmest skal I holde fast ved
den indbyrdes kærlighed, for kærlighed
skjuler mange synder.

Vær gæstfrie mod hinanden uden
tværhed.

Som gode forvaltere af Guds
mangfoldige nåde skal enhver af jer
tjene de andre med den nådegave, han
har fået.

Den, der taler, skal tale med ord fra
Gud;

den, der tjener, skal tjene med den
kraft, Gud giver,
for at Gud i alle ting må blive
herliggjort ved Jesus Kristus.

Æren og magten er hans i evighedernes
evigheder!

Amen.

Første Petersbrev 4,7b-11

*Dette hellige evangelium skriver
evangelisten Johannes:*

Jesus sagde:

»Når Talsmanden kommer, som jeg vil
sende til jer fra Faderen, sandhedens
ånd, som udgår fra Faderen,
skal han vidne om mig.

Men også I skal vidne,
for I har været med mig fra
begyndelsen.

Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke
skal falde fra.

De skal udelukke jer af synagogerne,
ja, der kommer en tid, da enhver, som
slår jer ihjel,
skal mene, at han derved tjener Gud.

Og det skal de gøre,
fordi de hverken har kendt Faderen
eller mig.

Men sådan har jeg talt til jer, for at I,
når den tid kommer, skal huske på, at
jeg har sagt det til jer.

Men jeg sagde det ikke til jer fra
begyndelsen,
fordi jeg var hos jer.«

Johannesevangeliet 15,26-27; 16,1-4

En dansk kvinde rejste for mere end 20
år siden til Australien, fordi hun havde
mødt en australsk mand, som hun var
blevet gift med.

Som for så mange andre danskere var
troen for hende en privat sag. Så det lå
lige ikke i kortene, at hun skulle opsøge
den danske kirke i udlandet.

Men da hun stod med sin førstefødte i
armene, opstod der pludselig et nyt
behov, fortalte hun mig,
da jeg tidligere i år var på visitats i
Australien:

”Du må tænke på”, sagde hun til mig,
”at vi har jo ingen ældre generationer
– bedsteforældre, onkler eller tanter -
her i landet. Og du kan ikke *alene*
opdrage dine børn med danske værdier.
Det kræver et fællesskab.

Så de andre danskere her i kirken er
vores familie.

Et fællesskab med de samme kulturelle
og religiøse værdier, som vi kender
hjemme fra Danmark.”

Selvom vi lever vores travle liv som
individualister – hvad enten det er
herhjemme eller i udlandet – så har vi
brug for at høre til i fællesskaber,
som vi deler værdier og normer med.
Det mærker mange, specielt når man er
alene i udlandet.

Og et sådant fællesskab er Den Danske
Sømands- og Udlandskirke, hvad enten
man er immigreret, udstationeret,
studerer, arbejder eller blot er på
gennemrejse under fremmede
himmelstrøg.

Når vi bevæger os uden for Danmarks
grænser,
så opdager mange af os,
hvor meget vi egentlig har til fælles
med andre danskere.

Vi har fælles sprog, kultur og historie.
Mennesker, som vi måske ikke
umiddelbart ville tale med hjemme,
falder vi nemt i snak med i udlandet.

Kirken er en åben dør til et fællesskab,
hvor man taler dansk med hinanden
og hjælper hinanden med stort og småt.
Et samlingspunkt med alt hvad dertil
hører af rugbrød, remoulade og
julebasar.

Både herhjemme og i udlandet er der
noget genkendeligt ved at deltage i

gudstjenesten og synge med på de kendte danske salmer.
Her mærker man fællesskabets ånd.

Men fællesskabets ånd handler om mere end dansk hygge, fælles sprog og samhørighed.

Det handler også om mod!

Det mod, der styrkes af at være en del af et åndsfællesskab.

Alene kan vi gribes af angst, og modet kan svigte.

Men når vi mærker fællesskabsånden, så styrkes modet til at være tro mod det, vi tror på.

Historien er fuld af eksempler på, hvordan fællesskabet kan indgyde mod til at stå sammen om det, man tror på.

Et eksempel er alsangen under Anden Verdenskrig.

Hele nationen samledes rundt omkring i landet til fællessang. Folk i alle aldre og fra forskellige samfundslag, mere end 700.000 istemte på samme tid:

I Danmark er jeg født.

En fredelig demonstration mod besættelsesmagten, der vidnede om folkets sammenhold og modstand.

Tilsvarende udtrykte slaverne i sydstaten i USA også deres fællesskab, åndelig oprustning og modstand igennem deres spirituals, når de sammen i bomuldsmarkerne istemte:
Nobody Knows the Trouble I've Seen.

Og vi synger fortsat sammen, når vi føler, at vores tro og værdier er udfordret!

For når vi deler vores stemmer med hinanden, så deler vi også vores sårbarhed, bekymring og tro, og mange stemmer i kor bliver til en styrke.

Alene kan modet til at vidne svækkes eller helt forsvinde.

Men sammen med andre styrkes modet til at vidne om det, vi tror på. Og også vi skal vidne om det, vi tror på.

Det hører vi om i evangelieteksten til søndagen i morgen, som jeg lige har læst.

Helligånden, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal vidne om Kristus.

Men også vi skal vidne.

Både Jesu disciple, der levede dengang, og os, der kalder os kristne i dag, skal vidne!

I kirken vidner vi, når vi bekender vores kristne tro:

”Vi tror på Helligånden, en hellig almindelig kirke, de helliges samfund”, som det lyder i trosbekendelsen.

Og når vi vidner, så skal vi læne os op ad Jesu ord om, at det er Helligånden, der gør arbejdet.

Det er ikke os, der kan omvende,

det er ikke os, der kan frelse,
det er ikke os, der har magten over
andres tro.

Det kan vi trygt overlade til Gud, der
har sendt sin Helligånd, men vi skal
lægge krop og stemme til vores tro,
stille os til rådighed, så Helligånden
kan virke igennem os.

Og det kræver mod.

Jesus lagde ikke fingrene imellem:
”Der kommer en tid, da enhver, som
slår jer ihjel, skal mene, at han derved
tjener Gud.”

Og hvorfor sagde Jesus det? Ja, han
svarede selv på det.

Det er for, at vi ikke skal falde fra, når
den tid kommer, men skal bevare
modet til at vidne om ham.

I dag udgør kristne 80 procent af de
religiøst forfulgte, og
kristenforfølgelser er ikke et nyt
fænomen i historien.

Ja, kristne har desværre også forfulgt
andre i Guds navn gennem historien!
Det kræver mod at være tro mod sin
tro.

Men hvorfor skal vi egentlig vidne om
vores kristne tro?

Hvorfor skal vi udsætte os selv for
forfølgelse?

Hvorfor kan vi ikke bare være tavse
og hver især praktisere vores tro i
stilhed?

Mange danskere mener, at troen er en
privatsag, der ikke hører til i det
offentlige rum, eller de siger,

at de tror på deres egen måde, så de
behøver slet ikke et fællesskab eller en
kirke for at praktisere troen.

Men hvad nytter det at barrikadere sig
bag tavshed og iføre sig skudsikre
veste, når døden kommer fra hjertet?
Tavsheden er den største trussel for
kristendommen, og for vores egen
åndskraft.

Vi har brug for åndsfællesskaber, der
styrker modet.

Kristendommen ville slet ikke
eksistere, og der ville ikke være kirke i
verden, hvis ikke der for 2000 år siden
var og fortsat er mennesker,
der er villige til at sætte livet på spil
og vidne om vores kristne tro.

Troen kræver vidner – sådan som også
vi vidner om vores fælles tro her i
kirken i dag og i et stort åndsfællesskab
på disse himmelske dage her på heden.

Kristendommen kan aldrig nogen sinde
kun være en privat sag, for beretningen
om Jesus og hans forkyndelse
forudsætter, at nogen formidler den.
Lige så typisk denne individualiserede
og indadvendte form for tro er for
mange danskere, lige så fremmed er
den for kristne i andre verdensdele.

For tre år siden mødte jeg på en
prædikenkonference i Sydafrika en
præst fra Nigeria. Temaet for
konferencen var at prædike håb i et liv
fuld af paradokser. Og mødet med ham
indgav mig sandelig håb.

Han havde erfaret både Boko Harams kristenforfølgelser og interne kristne stammeopgør.

I kirken, hvor han prædikede hver søndag, var der familier, der havde slået hinandens familiemedlemmer ihjel.

Han havde et par mindre børn, og jeg spurgte ham, om han aldrig var bange for, at hans børn skulle miste deres far. Han svarede:

”Mine børn har jo hele menigheden som deres familie, og jeg er mere bange for, at mine børn skal vokse op med en far, der ikke har modet til at vidne om Kristus. Jo mere angst og vold, der er, jo mere er der behov for at forkynde tilgivelse og forsoning. Der er ingen anden fremtid end kærlighedens og tilgivelsens vej. At vidne og give stemme til den tro er nødvendig for vores overlevelse”, sagde han.

Hans ord ramte mig, og det slog mig, at udfordringerne i mit hjemland, i lille trygge Danmark, måtte forekomme ham uendeligt små sammenlignet med udfordringerne i hans hjemland. Men hertil svarede han:

”Du er kaldet til at prædike i din kontekst, og jeg er kaldet til at prædike i min kontekst.”

Udfordringerne er forskellige, men i min kontekst, i den danske kirke

herhjemme i Danmark og rundt omkring i verden, er budskabet det samme: Vi skal vidne om vores kristne tro – både i ord og gerning.

Udlandsprovsten læste lige før fra alteret et uddrag af Første Petersbrev, hvori vi hører, hvordan vi i gerning vidner om vores kristne tro:
Hold fast i den indbyrdes kærlighed!
Vær gæstfrie mod hinanden!
Og tjen andre med den nådegave, vi har fået af Gud!

Vi er nødt til at vidne om vores kristne tro i ord og gerning og i sang for at holde vores hjerter åbne.
Frygten kan vi ikke vælge fra, men det kristne fællesskab kan vi vælge til.

Selvom vi lever vores travle liv som individualister, så har vi altså brug for at høre til i et åndsfællesskab. Både herhjemme og i udlandet.

Og et sådant fællesskab er kirken – også når man er alene i udlandet. Et samlingspunkt med alt hvad dertil hører af rugbrød, remoulade og julebasar.

Et sted, hvor vi erfarer det åndsfællesskab, der indgyder mod til at være tro mod vores tro, som når vi nu om lidt i salmesangen vidner vi om vores tro i et fælles åndedrag.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig
Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i
al evighed.
Amen

Lad os bede

Vi takker dig, himmelske far,
for livet, du har skænket os,
for de mennesker, du har givet os at
leve med,
og dem vi holder af og dem, der holder
os ud.
Tak for din kirke på jorden, som vi
samles i,
så du kan lade din ånd virke i og
igennem os.
Tak fordi du sender os din Helligånd,
sandhedens og kærlighedens ånd,
som kan trænge igennem selv det
hårdeste hjerte,
og sætte os i stand til at elske hinanden.

Giv os modet til at være trofaste,
selvom vi synes, at det ser håbløst ud.
Giv os troen på, at lyset altid vil sejre
til sidst,
selvom vi i perioder kun kan se mørket.
Giv os tilliden til, at vi trygt kan vandre
ad dine veje,
selvom vi ikke ved, hvor de fører os
hen.

Vær hos den, der lider, sørger og er
bange.
Hos den der er bitter, ensom eller
modløs.

Og lad den, for hvem døden er nær,
mærke din omsorg, dit nærvær og din
kærlighed.

Velsign vort land og alle som opholder
sig her,
Dronningen og hele hendes hus,
regeringen, Folketinget og domstolene,
og alle der har fået magt og indflydelse
betroet,
og giv os alle, at vi må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebillede og
fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning
Overalt, hvor der findes had, fanatisme
og krig
i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i
den,
både danskere i udlandet og udlændige
i Danmark,
her i Herning Kirke i dag og ud over
hele din verden.
Gør os til et åbent, levende og givende
fællesskab.

Værn om vores familie og venner,
og alle dem, som står os nær.

(Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og
velsignelse.
Amen